

*Amelyben még nem utazunk a Balatonra,
de már beszélünk róla. Mit csinálna
a nagy hal a horgászbottal és a zsineggel?
Valamit elhatároztam. Majd megtudjátok.*

Hogy milyen nagy a Balaton? Papám azt mondta: olyan nagy, hogy több millió kis Brumi is beleférne. De több millió Brumi nincs, csak én vagyok egymagam, a kis Brumi. Tehát biztosan beleférek a Balatonba. De csak akkor, ha odautazunk. Mert most csak a térképen láttam a Balatont, és ott nagyon kicsi. Még a mancsom sem fér bele. Pedig a fürdőkádba belefér a mancsom. Sőt én is beleférek.

A papám azt mondta, hogy ami a térképen kicsi, az a valóságban nagy. Ezt nem értem: a térképen nincs fürdőkád, mégis nagy a valóságban. A papám azt mondta, a fürdőkádat nem szokták rárajzolni a térképre.

- A Balatonban, ugye, van hal? – kérdeztem.
- Nagyon sok hal van benne – felelte a papám.
- De egy sincs rajta a térképen – mondtam.
- Persze hogy nincs rajta a térképen – felelte apám.

- Csak a Balatonban?
- Csak a Balatonban.
- A mézes cukor sincs rajta a térképen – mondtam én.
- Milyen mézes cukor? – kérdezte a papám.
- Amit az útra viszünk – feleltem.

A papám nevetett. Aztán azt mondta: ne vegyek példát Dagiról, akinek folyton cukron meg málnán meg mézen jár az esze. Elhatároztam, hogy nem veszek példát Dagiról, mert neki folyton cukron, mézen és málnán jár az esze. Aztán ezt mondtam:

- Szegény Dagi. Nagyon sajnálom őt.
- Miért sajnálsz?

– Mert nem elég, hogy folyton cukron meg más jón jár az esze, de mi nem viszünk az útra mézes cukrot. És ha nem viszünk, Dagi nagyon szomorú lesz. Ezért talán mégis vigyünk magunkkal cukrot és egy kis bögrében mézet is. És akkor majd Dagainak nem jár folyton az esze a cukron meg más jón, hanem eszi a cukrot, és nyalogatja a mézet.

- És neked is ad belőle? – kérdezte a papám. – A cukorból is és a mézből is?

– Majd megmondom Dagainak, hogy nekem nem jár folyton cukron és mézen az eszem, mert nem szabad olyan torkosnak lenni. Dagi azt mondja majd:

„Ugye, mi barátok vagyunk, Brumi?”

„Barátok vagyunk” – felelem majd én.

„És Jócsont is a barátunk?” – kérdezi majd Dagi.

„Jócsont is a barátunk” – mondom majd Dagainak.

„És Panasz Muki is a barátunk?” – kérdezi majd Dagi.

„Persze, Panasz Muki is a barátunk” – mondom majd én.

„És együtt utazunk valamennyien a Balatonra?” – kérdezi Dagi.

„Együtt utazunk – mondom majd –, és beleférünk a vízbe, bár a térképen nagyon kicsi.”

Hát akkor azt mondja majd Dagi:

„Kedves jó barátaim, Brumi, Panasz Muki és Jócsont, én megkínállak benneteket cukorral és mézzel. Sőt az egészet egyformán elosztjuk, mert jó barátok vagyunk.”

Akkor megint eszembe jutott valami. Az, hogy van jól felfűjt gumikarikánk, hogy el ne merüljünk a Balatonban. Aztán az jutott eszembe, Dagi majd kiúszik a halhoz, ráteszi a jó nagy halra a gumikarikát, mi pedig szépen kihúzzuk a jó nagy halat a partra.

Aztán ismét eszembe jutott valami: az, hogy Dagi nem tud úszni. Tehát nem mehet el a jó nagy halért. És én sem tudok úszni. Sőt Jócsont sem és Panasz Muki sem.

– Jaj, jaj – majdnem azt mondtam, nyaf-nyaf, de nyafizni nem szabad. Hiszen elutazásunk előtt még Panasz Mukiból is Rendes Muki lett, mert már nem nyafizott annyit. De most ismét nyafizik, ezért visszaváltottuk Panasz Mukira. Én már tudom, hogy később nem fog nyafizni, ezért később ismét Rendes Muki lesz a neve.

Ott tartottam, hogy mi lesz a jó nagy halunkkal? Nem kérhetjük meg, hogy: jó nagy hal, tessék kijönni hozzánk a partra, mert még van nekünk egy bádogdobozunk tele gilisztával meg főtt kukoricával, és adunk belőle. Hiába kérnénk, mert a jó nagy hal nagyon messze van tőlünk, és nagyon mélyen benn van a vízben, úgysem hallaná meg.

Elszomorodtam. Aztán valami megint eszembe jutott. Az, hogy másképp is gondolhatom az egészet. A jó nagy hal egyáltalán nem kapja be a horgot, hanem csak leeszi a horg végéről a gilisztákat meg a kukoricaszemet, s amikor jóllakik, szépen továbbúszik.

A végén az is eszembe jutott, hogy nincs is horgászbotom. Zsinegem sincs, és horgom sincs. Tehát a nagy hal nem is kaphatja be a horgot.

– Jó kis bocs leszel a Balatonnál? – kérdezte a papám.

Elhatároztam, hogy jó bocs leszek a Balatonnál. Sőt ha hazajövünk, akkor is jó bocs leszek.

Legyetek ti is jó gyerekek! Ezzel a fejezetnek vége, mert Dagi, Jócsont és Panasz Muki még nem tudják, hogy utaznak a Balatonra, amely kicsi a térképen, de a valóságban nagy. Mert ez az utazás még titok. Majd nem lesz titok, ha megtudják a barátaim. De ti ne szóljatok róla! A horgászbotról sem, hiszen nincs is horgászbotom.

